

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobkyně: **FTV Prima, spol. s r. o.**, se sídlem Na Žertvách 24/132, Praha 8 - Libeň, zastoupené Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou, se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 3. 2009, č. j. vav/3050/09, sp. zn. 2008/1170/vav/FTV, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 12. 2009, č. j. 9 Ca 197/2009 - 45,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaná vydala správní rozhodnutí, kterým udělila žalobkyni pokutu ve výši 1 500 000 Kč za dvacetidevítinásobné vysílání neoddělené reklamy na T-Mobile formou sponzoringu reklamní znělky. Toto rozhodnutí napadla žalobkyně u Městského soudu v Praze žalobou, v níž namítala, že správní řízení nebylo zahájeno v zákonem stanovené prekluzivní lhůtě, že žalovaná nesprávně vyhodnotila spot jako reklamu, že žalovaná se dopustila extenzivního výkladu příslušného ustanovení zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů (dále jen „zákon o vysílání“). Žalobkyně dále žalované vytýká, že postupovala v rozporu se zásadou materiální pravdy a rozhodovala bez znalosti věci, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek náležitostí odůvodnění, že žalovaná postupovala v rozporu se zásadami správního trestání a v rozporu se zákonem rozšířila taxativní výčet kritérií pro uložení pokuty.

Městský soud v Praze napadené správní rozhodnutí žalované zrušil, protože stav věci nebyl zjištěn zákonem požadovaným způsobem, neboť žalovanou nebyl řádně proveden důkaz promítnutím záznamu posuzovaného spotu. Ve správním spise není založen žádný podklad, z něhož by bylo seznatelné, že se žalovaná jako kolektivní orgán náležitě seznámila s obsahem posuzovaného spotu. Žalovaná taktéž v průběhu správního řízení neumožnila žalobkyni, aby se seznámila s některými podklady rozhodnutí. Ostatní žalobní námitky shledal městský soud jako nedůvodné, pouze konstatoval, že nepovažuje posouzení výše pokuty za otázku uzavřenou a upozornil, že se musí její výše odvíjet adekvátně od nového posouzení zjištěného skutkového stavu věci.

Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) se bez konkrétního odůvodnění kasační stížností domáhá zrušení rozsudku městského soudu. Přes upozornění městského soudu na opožděnost kasační stížnosti stěžovatelka potvrdila, že na podané kasační stížnosti trvá; časové údaje o doručení rozsudku a podání kasační stížnosti uvedené v upozornění městského soudu stěžovatelka nijak nerozporovala.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky k projednání a rozhodnutí o této kasační stížnosti, mimo jiné, zda tato stížnost byla podána v zákonné lhůtě.

Podle § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů od doručení rozhodnutí.

V souladu s § 40 odst. 2 a 3 s. ř. s. končí lhůty určené podle týdnů, měsíců nebo roků uplynutím toho dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den.

Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence, anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Nejvyšší správní soud vychází v tomto případě ze své konstantní judikatury, navazující na usnesení ze dne 25. 9. 2003, sp. zn. 5 Afs 13/2003, publikované pod č. 57/2004 Sb. NSS: *„Počátek lhůty, v níž lze podat kasační stížnost (§ 40 a § 106 odst. 2 s. ř. s.), je dán dnem doručení písemného vyhotovení rozsudku krajského soudu. Následujícího dne začíná běžet dvoutýdenní lhůta pro podání kasační stížnosti, která skončí dnem, jenž se svým označením shoduje se dnem doručení. Byl-li tedy rozsudek krajského soudu doručen v pracovní den v pátek, je posledním dnem, kdy lze kasační stížnost podat, opět pátek druhého týdne, je-li pracovním dnem.“*

V daném případě byl napadený rozsudek doručen stěžovatelce dne 22. 1. 2010 (pátek), přičemž tento den je rozhodující pro počátek běhu lhůty pro podání kasační stížnosti. Tato lhůta v délce dvou týdnů uplynula dnem 5. 2. 2010 (pátek). Blanketní kasační stížnost však stěžovatelka prostřednictvím datové schránky podala až dne 8. 2. 2010 (pondělí), když téhož dne byla stížnost opatřena i digitálním podpisem. Vzhledem k tomu, že zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze podle § 106 odst. 2 poslední věty s. ř. s. prominout, nezbyvá Nejvyššímu správnímu soudu než tuto kasační stížnost podle § 120 s. ř. s. ve spojení s § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítnout.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s., podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. července 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu